

«Щоб дітям веселіш було...» (1890)

Глібов Леонід Іванович

Щоб дітям веселіш було,
Пущу я загадку прехитру:
Пішов смерком я за село,
Щоб повернути млин до вітру.
Дивлюся — з поля щось біжить,
Неначе бісова отара,
Шумить, гуде і торохтить,
А курява така, як хмара!
От-от на мене налетить...
Я з переляку скоком-боком
Та у бур'ян — дух притаїть —
І виглядаю одним оком.
Щось двоє спереду гудуть,
За ними двоє ще женуться,
Біжать, ніяк не доженуть
І зозла аж об землю б'ються...
Курить мара, все трощить, мене,
Чи то лозина, чи цеглина...
Гаразд, що втік, а то й мене
Не обійшла б лиха година.
Пробігло... зникло у ліску,
А я навтікача додому
Та про оказію таку
І досі не хвалюсь нікому.
Колись се дітям передам,—
Нехай їх розум молоденький
Міркує і розкаже нам
Про той переполох дурненький.

Спитав я голуб'ят моїх:
Що ж воно бігло по дорозі?
Сміються діти — кіх-кіх-кіх:
«Дідусю, то колеса в возі!»
Тьху, недотепний дідуган!
Не знать чого перелякався,
Сховався здуру у бур'ян
І тільки сорому набрався!

[1890]